

JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA

MIQUEL ÀNGEL ADROVER ····· LAURA ESTÉVEZ ····· ANAÏS FANER ····· GABRIEL DE SANTIS

16^È
SOLSTICI D'ESTIU

2020

HOMENATGE A MANEL MARÍ

poeta san

La poètica de Ferran Pizà: Poeta sol

Organitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Amb el suport de:

Departament de Cultura, Patrimoni
i Política Lingüística
Consell de Mallorca

CONSELL INSULAR
DE MENORCA

DEPARTAMENT DE CULTURA, EDUCACIÓ,
JOVENTUT I ESPORTS

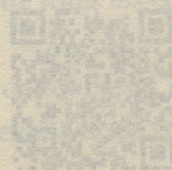

G CONSELLERIA
O PRESIDÈNCIA,
I CULTURA I IGUALTAT
B DELEGACIÓ PRESIDÈNCIA
/ PER A LA CULTURA

16È SOLSTICI D'ESTIU 2020

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Biel · Búger

Equip coordinador:

Antoni Gost Bennàssar
Kika Pol Payeras
Maite Brazales Vila
Miquel Àngel Tortell

Comissió executiva:

Jaume Pallicer
Liniu Siquier
José Ferrer
Miquel Àngel Tortell

Primera edició © Fundació ACA, Búger, 2020

Disseny: Fundació ACA - Aula Poètica / AdiA Edicions
Motius de la coberta a partir de l'obra de Felip Caldés
Arts Gràfiques: Bookprint

Dip. legal: PM 392-2020

Fundació Musical ACA - Son Bieli

07311 Búger - Mallorca (Illes Balears)
Tel. (+34) 971516401
fundaciomusicalaca@gmail.com

Visita'ns a:

<http://www.poesiasolsticiestiu-fundacioaca.com>

La poesia com a part de la nostra normalitat

«Blanc de paper i tinta xinesa...»

Antoni Gost (1998)

La 16a edició del cicle «Solstici d'estiu» que organitza la Fundació ACA és un doble retorn a la normalitat, després d'un temps difícil.

Un temps difícil després de la pandèmia de la COVID-19, que encara patim i que ha capgirat totalment les activitats culturals. Tanmateix, la poesia, com la vida, s'escola per totes les encletxes possibles, s'adapta a les situacions noves i supera les dificultats, per fer-se present tant per escrit com de veu. Per tant, la celebració d'aquesta nova edició del «Solstici d'estiu» és una fita important en el retorn a la normalitat, també cultural, després de l'estroncament de més de dos mesos que ha patit la nostra societat. Recitar poesia, trobar-se diferents poetes i poder reunir un públic que ho gaudeixi són la millor mostra de la capacitat de superació com a país, davant els moments més foscos que hem viscut recentment.

També és un exemple de recuperació que la Fundació ACA celebri un Solstici nou, després que en el període 1997-2012 s'hagués consolidat com un punt de trobada imprescindible dels estius mallorquins, per donar veu a joves poetes d'arreu dels Països Catalans. En les passades edicions han participat més d'una setantena de poetes, com l'eivissenc Manel Marí, traspassat fa alguns anys i que serà objecte d'un homenatge en aquesta edició, o la guanyadora del Premi Mallorca de Poesia 2019, la catalana Mireia Calafell.

Vuit anys després, el «Solstici d'estiu» torna amb el mateix compromís que començà a final del segle xx, però amb un aire fresc que sempre acompanya les veus joves dels poetes. En aquesta edició s'han convidat poetes de Mallorca, Menorca i Eivissa; la meitat homes i l'altra meitat dones. Una altra novetat d'enguany és la plataforma en línia, que permetrà gaudir des de qualsevol lloc del món les veus de totes les edicions del «Solstici d'estiu».

Com a vicepresidenta del patronat de la Fundació ACA, és una satisfacció que aquesta entitat, amb una trajectòria llarguíssima en la vida cultural del nostre país, continuï i enriqueixi la tasca de dinamització i preservació de la música, la poesia i les arts en general.

El Departament de Cultura, Patrimoni i Política Lingüística del Consell de Mallorca que dirigesc té com a objectiu principal fer arribar la cultura a l'abast de tots els mallorquins i totes les mallorquines. La col·laboració entre el Consell de Mallorca i la Fundació ACA s'insereix perfectament dins aquesta línia de feina que té com a fita final enaltir la cultura del nostre país.

Esperem que les forces que es congrien a l'entorn del solstici d'estiu i les festes de Sant Joan siguin inspiradores per als participants en aquesta edició i, tal i com creien els nostres antics, siguin una porta oberta a un món diferent i millor, en el qual la poesia tengui un paper preeminent.

Isabel Busquets i Hidalgo

Vicepresidenta primera i consellera del Departament de Cultura, Patrimoni i Política Lingüística del Consell de Mallorca

Benvolguts,

Ens complau que, vuit anys després, des de la Fundació Musical ACA tengueu el coratge d'emprendre la celebració d'una nova edició del Solstici d'Estiu de joves poetes, la setzena, després de la seva interrupció l'any 2012, la qual ens ha deixat orfes d'aquestencontre de coneixement i germanor durant el no curt impàs de vuit anys.

Una nova edició de la trobada de joves poetes de la Mediterrània que refermarà la vitalitat poètica d'arreu de les Illes Balears que, de ben segur, serà un plaer de sentits, i on s'agermanarà la creació de poetes de Mallorca, Menorca i Eivissa.

A més, és d'agrair que, en el marc dels actes del Solstici d'Estiu, dia 17 d'agost, a Son Bielí (Búger), es faci un nou acte d'homenatge- i mai en seran suficients- al jove poeta eivissenc, Manel Marí, després de més de dos anys de la seva pèrdua.

Vull fer-vos arribar el nostre coratge i l'empenta necessària per la força d'haver reprès l'entusiasme en l'organització i que el públic també el sentim amb aquesta nova vida de Solstici d'Estiu.

Sempre agraïts,

Catalina Solivellas Rotger

Delegació de la Presidència per a la Cultura
Govern de les Illes Balears

El retorn de Solstici d'estiu, la iniciativa de la Fundació ACA dedicada als joves poetes de la Mediterrània, es una de les bones notícies que hem rebut en aquest temps nou, estrany i complex que vivim d'ençà de l'arribada del coronavirus a les nostres vides.

Anava a escriure que és una de les poques bones notícies, però m'ho he repensat. Perquè, ben mirat, la resposta a la pandèmia i al confinament per part dels nostres creadors i artistes ha estat un autèntic esclat d'iniciatives culturals, amb un altruisme i una generositat que ens haurien de dur a tots a prendre'n nota. Quan més difícil ho té la cultura —perquè la crisi acaba de començar, i perquè ja abans era un sector precaritzat—, s'ha reiventat i s'ha posat al servei de la societat.

Avui, quan tot el que vulgui ser mínimament rellevant ha de tenir la seva etiqueta, com a passaport per circular pel món virtual, a Menorca n'hi ha una que ha fet fortuna perquè diu exactament açò que comentam: #laculturanoatura.

Ja fa molts anys que va néixer Solstici d'estiu. Sempre ha estat una magnífica oportunitat per als i les poetes joves, una bona plataforma per donar-se a conèixer i compartir experiències, sobretot per als qui encara no tenen obra publicada. L'encert i la clarividència d'aquest projecte queda demostrat pel fet que molts d'aquells joves que van participar en les primeres edicions de Solstici d'estiu, avui són poetes coneguts i reconeguts, amb obra publicada, noms necessaris de qualsevol iniciativa que vulgui comptar amb els noms més rellevants de la poesia actual al nostre país.

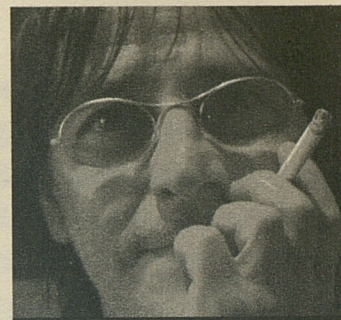
Ben tornat sigui, ido, el Solstici d'estiu, i gràcies a la Fundació ACA per convidar el Consell Insular de Menorca a participar en l'edició d'aquest llibre. Ara només hi falta que, després de llegir-los sobre el paper, puguem escoltar-los en la veu dels poetes joves que l'han fet possible.

Enhorabona, i per molts anys.

Miquel Àngel Maria

Conseller de Cultura i Patrimoni del Consell Insular de Menorca

Salutació als joves

Després de set anys d'una absència forçada, de bellnou retornam al Solstici d'Estiu, col·lecció de les joves veus de poetes de la Mediterrània per tornar a gaudir dels sentiments i emocions de la paraula; festa del verb d'un poema oblidat i compartir la passió i el vertigen renovador de la poesia d'aquest grup de poetes que enguany formen part del Solstici d'Estiu. I com vaig dir fa estona: Blanc de paper i tinta xinesa per als joves poetes de les Illes.

Un especial agraïment a Miquel Àngel Tortell, Maite Brazales i Kika Pol. Sense ells no hauria estat possible. Visca la poesia i la llibertat.

Antoni Gost Bennàssar,

coordinador de l'Aula Poètica de la Fundació Musical ACA.

EL RETORN DE L'ETERNITAT... UN PACTE AMB EL SOLSTICI D'ESTIU

Què és el Solstici d'estiu?

Un pacte fàustic amb el «Solstici d'estiu», és un pacte amb la tinta de la vida mateixa i amb l'entorn que ens dona la més gran de les paraules, la vida. Solstici d'estiu neix com una trobada de persones que escriuen poesia; una trobada que des dels seus inicis, el 1997, es traduirà en una col·lecció de llibres que avui ja acumula quinze anys d'edició, parats en el temps i que aquest any reprèn el vol amb més entusiasme que mai. S'han fet càrrec de la publicació en qüestió els municipis de Búger i sa Pobla, dos pobles de la comarca del Raiguer de Mallorca, arran del projecte sorgit de l'Aula Poètica, de la Fundació ACA.

Des dels inicis, el Solstici ha comptat amb molts col·laboradors i joves emprenedors que han fet d'aquest document, una joia de valor literari incalculable però, malauradament, poc visible i sovint ignorat des del punt de vista acadèmic. I, tot i això, cal que tenir present que forma part del panorama de la poesia de les darreres dècades a les Illes Balears. Si bé al «Solstici» no tota la poesia és de poetes balears, cal dir que ho és majoritàriament i que es publica a Mallorca amb la finalitat molt clara de donar a conèixer una aportació literària pròpia, cosa que ha fet amb regularitat durant aquests quinze anys de la seva existència. I és que si bé és cert que a Mallorca hi ha una tradició poètica rica i abundosa, el material recollit en aquests últims anys escasseja força i no és gaire present en els àmbits acadèmics, potser poc interessats en els escriptors no professionalitzats i en la poesia més jove.

«Solstici d'Estiu» neix amb la voluntat de donar a conèixer aquesta poesia jove a tots els públics possibles. Una poesia que ha de ser part de tothom i per a tothom. En les dades enregistrades s'indica que un 46,9% de les persones que participen en aquesta col·lecció de poesia són de la franja d'edat que va dels 17 als 25 anys. Aquesta publicació vol donar l'oportunitat de publicar al jovent que escriu poesia de tots els territoris catalanoparlants, i compensar les dificultats que sovint troba per difondre la seva obra. Va dir-me, Antoni Gost, ja fa uns anys quan el Solstici era el meu centre d'interès total, que «els poetes són

com picornells, que han de trobar el seu cau de cultiu, i un lloc on sembrar per veure més tard créixer el fruit del seu art». Un Art que és transmès a través de la memòria per escrit.

En alguns casos, el Solstici va ser, per alguns dels joves literats, el primer pas d'una obra que, amb el temps, seria una carrera literària apreciable i apreciada. «Solstici d'estiu» neix a la Fundació ACA (Àrea de Creació Acústica). ACA és un espai destinat a la creació i a tot allò que soni a art mitjançant el so; i a part d'un punt de confluència per a la creació en el sentit més ampli de la paraula, també vol donar aixopluc a sectors culturals minoritaris de qualitat. Durant quaranta anys, ACA ha estat un epicentre de trobada d'artistes, concerts, recitals...

ACA té la seu al poble de Búger, a l'illa de Mallorca. L'entitat va ser fundada l'any 1978 pel músic i compositor Antoni Caimari i Alomar. En el seu naixement, tenia com a objectiu principal donar suport als compositors de música contemporània, que en aquell moment estaven marginats dins de l'àmbit musical. «Solstici d'estiu», en paraules d'Antoni Gost, «serviria en certa manera perquè els poetes poguessin treure la pols dels seus calaixos i de les seves planes».

«Solstici d'estiu» és, doncs, un punt de partida en la tasca de divulgació del gènere poètic a l'illa de Mallorca, per, segons Antoni Gost, «perquè els poetes puguin treure la pols dels calaixos i de les planes dels seus escrits». Una de les línies de feina d'ACA és el treball de la proximitat entre la cultura i el poble s'ha de treballar molt encara, i més en el terreny de la poesia, ja que no tothom és capaç d'iniciar-se en aquest gènere d'una forma fàcil, i tampoc de trobar-s'hi a gust en una primera impressió. El «Solstici» és, en definitiva, el resultat de la consolidació d'aquestes trobades no institucionals tan pròpies de l'illa, de petits moviments cíclics que han donat veu als silencis literaris, «el solstici representa, amb la poesia de la Mediterrània, una de les activitats bàsiques i fonamentals de la nostra poesia».

Molts dels poetes que trobarem en l'antologia del Solstici, i que són il·lustrats a partir dels exemples, dels seus poemes -dintre dels mateixos anys que comparteix l'antologia recollida-, són publicats en una publicació de poesia jove que ens arribava, ara ja fa uns anys, amb el nom de Pedrafoguera, Antologia de poesia jove dels Països catalans. Ballart -crític i teòric de la poesia, parla de la literatura del Jo i, com bé esmenta a propòsit dels poetes, defineix els joves escriptors en termes propis de Bowie, d'«absolute beginners». No obstant això, alguns ja resultaven indicis del que seria i és ara una possible i bona obra poètica. La iniciativa d'aquesta publicació de poesia jove ens deixa un material poètic cabalós, que pot ajudar a vèncer els prejudicis populars respecte al gènere. La del «Solstici» és, en definitiva, una poesia que connecta de moltes maneres amb la tradició però que també aconsegueix trencar amb clixés i desafiar el cànon, i, sobretot, assentar una proposta cultural en una societat, la mallorquina, que ha patit massa canvis

i ha dissolt massa coses en massa poc temps. Es tracta, és clar, d'una proposta que cerca la relació directa —com el mateix solstici d'estiu— amb la llum i la màgia de la literatura en vers, i que és fruit de la creació i de l'empenta d'uns joves que han sigut i seran el futur d'aquesta petita història. I que sembla que hagin fet seves les paraules de Miquel Martí i Pol: «Cridem qui som i que tothom ho escolti. I en acabat, que cadascú es vesteixi com bonament li plagui, i via fora!, que tot està per fer i tot és possible».

El retorn del solstici i la nova generació

Torna el Solstici i es fa possible completar aquest cicle d'un retorn inevitable de paraules, sovint oblidades, de les arrels de la nostra literatura. La represa d'aquesta edició, que encaram amb més força que mai, obre un forn ple de tendresa i mirades retrospectives cap a un passat remot que fa créixer a joves titelles de paraules ensucrades, d'un material, sense dubte, digne de contemplar. Ni la tasca ni les hores de feina incansable ens han fet perdre la llumeta d'una espurna on ja endevinàvem el futur d'aquells que vam deixar enrere i que ara mengen dels seus propis fruits. Poesia de l'experiència, del creixement i de l'amor per la literatura que no pot ser oblidada. Com un món en decadència, el Solstici és un Bearn poètic que cal que recuperem amb cada paraula esquitxada pels rapsodes del temps. En aquesta edició, la varietat és enriquidora i multicultural, però especialment diferent. Una alumna acabada de traure del forn de la poesia, un estudiant de literatura, un glosador i una ploma amb tinta xinesa, darrere de la qual s'hi amaga tota una constel·lació de paraules per unir i reviure una nova nit del Solstici d'estiu.

Llegirem novament l'amor i reviurem les escenes quotidianes. Entre les converses de cafè amb llet i glops agres, reprendrem el passat més il·lustrat, pot ser amb més àcid o amb una dosi dolçor, i us delectarem amb aquesta olor de color de poema espremut i acabat de sucra de bon matí.

Laura Estévez

Laura Estévez, 15 anys i estudiant de Secundària, rememora la seva experiència i obté la poesia del descobriment amb un autoretrat digne d'un disc de música garage, manifestant ràbia i dolor en la rebel·lia més latent de cada poema que converteix en un espectacle original i propi d'aquell qui fa provatures amb regust de futur. Viatja sola amb cada paraula innocent, de vegades, ho fa amb mots que ja no feim servir, i camina des de les imatges cruels o d'una infància complicada fins als primers amors que ens deixaren, alguna vegada, en un carrer sense sortida. És una poesia confessional, viva com la paraula de Maragall, crua com un primer vers de Plath, i que raja sense més dilacions que la d'escriure.

Miquel Àngel Adrover

Pròxima a la més jove del solstici, la poesia oral s'entreté amb Miquel Àngel Adrover, que fa, del costumisme, un afer màgic en què el cinema dels dissabtes a la tarda es torna de color film en què cada so, cada ocell posant el niu i cada glopada d'aire immensa descansa en paratges com el de la codolada, pròpia de l'estrofisme narratiu medieval. I això darrer no és més que un signe d'identitat que corre en les paraules del jove glosador, on el caràcter argumentatiu no deixa de ser fascinant en cada gest dels personatges i històries que s'apropien del lector. La sàtira i la narració pesen en cada paraula que reinventa, poema a poema, l'imaginari col·lectiu d'una terra que reivindica i del que n'és protagonista. Oralitat i paraules arrebossades de llum i a vegades en hores baixes, quan el jo poètic reflexiona i es deixa endur pel final del dia i les circumstàncies de ser escriptors que, com diu ell, "són l'ombra trepitjada d'una idea, aquells qui han gosat dir-se poetes". Aire fresc i la recerca, a la manera de Proust, d'un temps que encara no està del tot perdut.

Gabriel de Santis

Però de Mallorca, el vaixell de les paraules fa una aturada entre Eivissa i Barcelona, on Gabriel de Santis rellegeix i ens retorna paraules encisades dels seus constants reencontres amb la literatura. La seva poesia, que representa, amb Marina Llobera, la literatura del solstici en castellà, ens recorda des del primer poema a una poesia amb influències literàries evidents com Cortázar i els cronopis en els que és impossible deixar de pensar. I tot això, no fa sinó evidenciar el convit que l'eivissenc fa a la creació literària i ens deixa ja, entreveure, una sèrie de pàgines que vindran ben carregades de referents. Això sí, d'una forma molt subtil i sempre delicada.

Estam davant d'una poesia molt visual i, sobretot, plàstica. És la metàfora de la vida dins d'un vers on les influències d'avantguarda s'atalaien arran de paraules renovades i que contenen una realitat particular a través de mots calcinats per amor calent i evident a la literatura. De fet, sembla que estem llegint la història d'un poeta que contempla des de la finestra com Pessoa, el procés de creació de la seva pròpia realitat, ascendint cada vegada més, per arribar finalment a l'estatu quo inicial, el cercle constant que torna a començar i que no és sinó literatura.

Anaïs Faner

I "és el vers novell". La poesia confessional impregnada d'una màgica dansa, inicia un ritual poètic amb els versos d'Anaïs Faner, que just comença amb la personificació entre la literatura i els literats. Entre el poe-

ma i la poetessa en l'acte de la creació d'una escriptura que, sembla, veu enfonsar-se com els grans tresors i, ens avisa, com va fer Espriu, que cal que salvem i no perdem de vista mai. La novetat és que retorna la prosa poètica que ja encetava amb el primer solstici Maite Brazales amb els seus deliris que, qüestió de màgia o no, també reviu Anaïs al final dels seus poemes. El tu i una tècnica de mirall perfectament imperfecta que a vegades ens recorda a la primera Rodoreda, espontània i sincera, i amb una oralitat cultivada en la terra del nostre temps a partir d'un "record desfigurant i llicadís".

La poetessa esqueixa els moments en el seu propi trencaclosques, on les dèries, com deliris, són el vehicle essencial d'aquesta poesia, a vegades reflexiva i remullada de sarcasme. Justícia poètica.

I és que ella "viu dins una fuga" i, en paraules de Pere Quart, "la resta és literatura".

Benvinguts al Solstici d'estiu!

Kika Pol

Sa Pobla, Maig 2020

Homenatge i record

MINYONIA DE BENGALES

Minyonia de bengales.
Pell groga dins els murtrons,
martiritzant gorrions...
Mans petites plenes d'ales.

Aubercocs dins la camisa.
La pell, branca carregada.
Un cop blau. Esgarrinxada.
Visca el salt de la bardissa!

Camp de Maig. Els crits a lloure.
Joc daurat a dins la xeixa.
El cel ja no té la reixa
blanca i grisa del gris ploure.

L'aigua! La roba a volar!
Salts tot nus i esses d'anguila.
La minyonia del mar,
ja nua, verda, tranquil·la...

Blai Bonet

16È SOLSTICI D'ESTIU
2020

MIQUEL ÀNGEL ADROVER
MALLORCA

JOVES POETES DE LA MEDITERRÀNIA

Miquel Àngel Adrover ○○○○ Laura Estévez ○○○○ Anaïs Faner ○○○○ Gabriel de Santis

MIQUEL ÀNGEL ADROVER

MALLORCA

Que si no en saps, tranquil, ja n'aprendràs
 quan deguis el teu nom en una placa.
 Et faran proclamar l'estirp de l'amo,
 l'apar-li el referit dels pens, a l'amo.
 Aderar l'amo, parar el cul a l'amo,
 que t'ha fet una placa amb el teu cap.

PRESENT DE MIQUEL ÀNGEL ADROVER

Perdràs la veu i la llengua

I'n daren una veu rústega i ampla, talment la terra de Cançons, i el de seguida l'empirà per cantar glo-
 ses — com la mel·lera — i glossar el foc de la vida — com els poemes. Amb versos que també pesca a la mar
 i parats a les ciutats, Miquel Àngel Adrover diu l'estètica apassionadament incerta dels joves d'aquest
 segle apocalíptic, a través de formes poètiques dins les quals s'erra la resonància dels qui les treballaren

és tant i mon la tip endre la veu
 i als Malo
 cald amb ne tres sàndes la sàndes

MIQUEL ÀNGEL ADROVER
MALLORCA

PRESENT DE MIQUEL ÀNGEL ADROVER

Li'n daren una veu rústega i ampla, talment la terra de Campos, i ell de seguida l'emprà per cantar gloses —com la mèl·lera— i glossar el foc de la vida —com els poetes. Amb versos que també pesca a la mar i barata a les ciutats, Miquel Àngel Adrover diu l'existència apassionadament incerta dels joves d'aquest segle apocalíptic, a través de formes poètiques dins les quals serva la ressonància dels qui les treballaren abans.

Laia Malo

UNA PLACA AMB EL TEU NOM

“La marca de l'esclau és parlar la llengua de l'amo”

Tàcit (Apòcrif)

Et faran una placa amb el teu nom
quan t'inauguraràs en l'esclavatge.
Et donaran robeta de colors,
de dues a tres mudes perquè en tenguis
per sempre estar impecable al punt de mira.
I no et daran sabates
ni cap capell de palmes perquè puguis
llevar-te'l en haver de retre el cap,
somriure quan dobleguis els genolls
en dir “vossa mercè”, vinclar l'esquena...

Que si no en saps, tranquil, ja n'aprendràs
quan duguis el teu nom en una placa.
Et faran proclamar l'estirp de l'amo,
llepar-li el referit dels peus, a l'amo.
Adorar l'amo, parar el cul a l'amo,
que t'ha fet fer una placa amb el teu nom.

Perdràs la teva llengua
a força de fer glops
a la salut de l'amo
que mai no és el mateix ahir que avui,
amb una parla nova cada dia,
i no et sabrà dir el nom, i tant serà
perquè el tendràs escrit en una placa.

Quan no recordaràs que allò és un nom
oblidaràs baladres, pins, xiprells
però tal volta l'amo et posarà
la mà damunt l'espall i un doblar,
per fer-te un poc de cas, dins la butxaca
i tu l'estojaràs, perquè en morir-te
et puguin posar el nom en una placa.

CODOLADA CONTRAFETA QUE ES VA COMPONDRE AQUELLS DIES DE XE-
REMIES QUE CANTAVA DAMUNT L'ERA I ESPOLSAVA LA PRUNERA I VA VE-
NIR UNA ESTRANGERA D'AQUELL TEMPS DELS PICADORS I VAIG SUMAR
DOS I DOS QUE ELLA VOLIA ALBERGÍNIA I COM EN PEP DE SA SÍNIA LI VAIG
ENVERGAR UN PINYOL PERQUÈ JO NO SOM BETZOL I PERQUÈ A LA SEVA
POMA LI VA SER IGUAL L'IDIOMA

Devers l'hort de Son Llaneres
quartons llaurats amb figueres
colloneres,
tapereres
ventureres
toca-nassos, clavegueres
de merda, ni fet a posta
que me'n toc un ou d'en Costa,
part de l'altre d'en Llobera
si tu ets rossa i estrangera
i beneït el qui ve
la qui ve?
Jo què sé
si va bé o no va bé
vull dir que si cal? Convé?
convé? Cal?
Caporal?
General?
Ei! Welcome to s'Arenal!
Animal!
Mig pardal?
Cotorreta!

L'inxaneta
ja s'enfila dalt d'un Pi
que és d'aquí o de Formentor
o vol ser l'esqueix d'un arbre
tot macabre
Puja aquí veuràs un mabre
de damunt un garrover!
Perquè jo el t'assajaré
fins que et posis a cantar
*"Per batre en el món no hi ha
com ses egos ben ferrades"*
No me peguis pus potades
que m'ompls de pols les ulleres
i l'espols a dins ca nostra!
Jo me'n toc un ou d'en Costa
part de l'altre d'en Llobera
perquè me tenguin per mostra
davall l'única figuera
que ha quedat a Son Llaneres
i pareix que ho faig a posta!

“TRES ANYS HE LLADRAT ESTELS DINS UN BASSIOT”

A Montserrat Alcaraz

Que ningú més no vegi les llàgrimes que ens plouen,
que restin oblidades sobre els erms.

Que el fang es faci crui i el crui polsina.

Que mai ningú no esclati
en llàgrimes tan agres com aquestes,
que acaben en eixut.

Avui no ens atrevim a evocar flors
ni el nèctar dolç que llisca com un joquet pels pètals,
ni ens cal parlar de roses

ni fer complicadíssimes metàfores
de tiges amb espines dins el cor.

Aquest jardí s'ha mustiat
com s'han marcit l'aroma del baladre
i gust del romaní.

Som l'ombra trepitjada d'una idea
nosaltres, que hem gosat dir-nos poetes.

MAQUINÀRIA

Del bar de la parada estant no veig
res més que maquinària:

La vella alemanyassa que remuga,
el nin que vol un polo,
el trànsit que va lent i que s'atura
i l'home del diari.

Tots ells són engranatges i tots ells
són part de la mecànica perfecta
de fer quitrà d'aquell d'untar camins,
i l'home del diari
podrà tenir el diari un poc més prest
i aquella puta vella
podrà remugar, res! Tres minuts més
abans de pujar al bus d'on els turistes
veuran com una pala escriu una oda
damunt un cartellet pintat a mà
que diu " un temps això va ser un ullastre".

PRIMAVERA

He vist la flor de l'escanya-rossins
badar-se en un cendrer sadoll de llosques
amb set de nicotina i peus de pedra.

Aquesta set, un clam de mort en vida
que fa que les arrels neixin més fondes
per abastar la mort amb més potència.
Potser és que ahir va ploure cendra o bé
la llavor de l'asèpsia
se'n toca un ou de tot
i neix allà on li dicten
les ganes d'existir.

També un cotxet color de rosa al fons
d'aquesta paperera de la plaça
on juguen els gitanos
que juguen a ser ells i en castellà
estrictament tot sols, amb ells mateixos
i els crits que adés i ara els fa sa mare
si és hora de dinar, que és quan se'n tornen
amb una corredissa i foc a les sabates
i al cul que seu de punta a la cadira.

He vist dues al·lotes de quinze anys,
top negre i shorts texans,
amb un redbull de marca no t'hi fixis
volar pels gronxadors
tot explicant-se somnis i desitjos
quan un al·lot amb cresta les mirava

capolant marihuana ,
desitjant amb els ulls mentre amb les mans
embolicava el temps
d'esbarjo de la tarda.

He vist els primers vells d'enguany sortir
a prendre el temps, la fresca de la vida
que s'escolava lenta
davall les cataractes entelades
mentre les jovenetes s'engronsaven
i he vist algunes dones que eren mares
de casa bona i família del poble
mirar la feta amb un menyspreu de poble
i els nins amb la cordeta
de dur-los perquè els toqui un poquet d'aire
quan ve, talment avui, la primavera.

BOIRA DE RECORDS AL POU NOU

Espiregen les flames d'infantesa
en somnis que s'engronsen fets d'esclats
mentre cruixen records aperduats
pels bancs de reixa trèmula i malmesa.

Pou nou, font ofegada d'incertesa
i de terra, de besos sepultats
de fullaca de pi, tants de passats
mesclats amb un avui de roba estesa...

La boira ataronjada de farola
que fa foc a la nit, no us fa enyorera?
Si qualche pic mig fent la torniola

m'envol als gronxadors envant i enrere
pensau que no és el seny, som jo qui vola,
som jo que, entre la boira, cerc qui era.

CENDRÍADES DE RUL

“I cap refunissat nestuf cliclava”

Damià Huguet

—Estucs de remenalls grenyalen plots—

Decim entaulissant castires balques

i, esplats de terantina, trimam salques

quan nams afridentíssims cremen nots.

De les cendríades de rul, els fots

estrepiteixen baigs. Les pones alques

s'escrimen cap al cen entre pinalques

per pincer els fernencs plins garrustinots.

Coríclades fremàstiques, oc nou?

Oc nou, sergantes rives de la sena?

Quan el darcó sonimb pel jal prinou

i el penús femiller distopa el tena,

es daguen frem les fotes vers el dou

per espocar els barrums de la corena.

L'ÒLIBA

A Mercè Adrover

Una òliba ha eixamplat les ales blanques
al cel negrenc i plana.

Sent l'aire de la nit entre les plomes
i el gust del vent al pit, a dins la pluja.

Davalla en un instant entre les cases
i el seu volar segur s'escampa arreu.

Esquiva els cotxes, passa entre les fulles
espesses dels morers

i pren la plaça.

I amb quina por la mira el ratolí!

I quina enveja senten els coloms!

Les arpes esmolades
podrien esqueixar tot l'horitzó,

i el bec encès d'orgull

la lluna i tot sabria empassolar-se!

I sent el món petit mentre s'enlaira,

talment si amb un batralla li bastàs

per creure que és capaç de capgirar-lo.

El foc dins els seus ulls encén els somnis.

NOSCE TE IPSUM

Les flors blanques del corral
s'enramellen del brunzit
de les abelles. De nit
una fosca sepulcral
crida la música astral
del silenci. Sent la sala
de ca nostra que em regala
l'olor del vol dels segons
pel rellotge, a rebolcons
fugint d'un temps que els eixala

i quan cloc els ulls, les mans,
que fa tants d'anys que es coneixen,
una amb l'altra es descobreixen
de bell nou. Per uns instants
dits que ja hi eren abans,
simètrics, senten el frec
que els mostra que hi són, i crec
que és reclòs dins l'odissea
d'anar d'una a una altra idea
quan conec que em desconec.

SENSE ELEGIES.

A Antoni Artigas

Suara que has passat de cos a cendres
 voldria que fos sol i fos calor
 havia de fer lluita i fa negror.

Dev ser l'apoteosi en què t'engendres

fel de versos punyents en barres tendres.

Damunt la teua mar sense color
 s'escandeixen els ritmes de l'amor
 i s'alcen en onades de divendres

el cant de llibertat i el coriguer.

Fidel a tu, la mar t'engrossa els dies,
 s'engoleix els records, i jo també.

Les ones et desfil·len poemes

i la sal del teu vent és el tasser
 on brind la veu amb tu. Sense elegies.

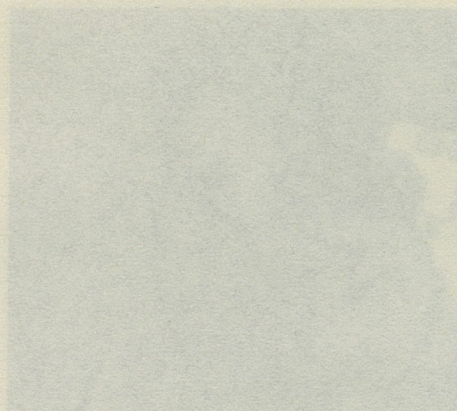
Miguel Àngel

Sa Repita, març del 2018

LAURA ESTÉVEZ

MALLORCA

LAURA ESTÉVEZ
MALLORCA

BIOGRAFIA

Laura Estévez

Laura Estévez, àlies *Diya*, va néixer l'1 de setembre de 2004, en el cim d'una família trencada que lluitava per una estabilitat. Des de petita es va interessar per la lectura, llegint així els clàssics com “Mujercitas” i “El retrat de Dorian Gray”, que posteriorment influïrien en la seva manera de veure la vida.

Va començar a escriure en la plataforma digital Wattpad en 2016, escrivint el seu primer llibre de tots, sent aquest un fanfiction d'una sèrie que li fascinava. Així doncs, va començar a escriure més i més històries a la plataforma, fins que un bloqueig creatiu la va assestar amb força.

Ara, el seu compte de Wattpad continua actiu i té el mateix usuari que a Instagram “Icanbeyourprettylie”. Poc després del bloqueig creatiu, va començar a escriure cartes, discursos i manifestos ideològics i, a la vegada, també escrivia pròlegs del que serien futurs llibres.

Fins avui dia no ha tornat a escriure gairebé res més. Això sí, s'ha retrobat amb el seu amor per la lectura i després d'acabar-se tota l'obra de John Green, està disposada a liquidar la de Dickens.

I. ESTIMADA

Buit i aquella mirada tota encesa,
buit i una adrenalina recurrent les meves venes,
buit, els teus llavis decorant el meu cos,
buit, les teves rialles fora de to.

No eres tu, era jo.

No eres perfecta, i això no era bo.

La meva ànima perfeccionista,
el teu encant d'improvisació,
totes dues, corrent fins l'horitzó.

No eres tu, era jo.

Imperfectament perfecta,
imperfectament buida.

La teva veu profunda,
les idees que poc a poc
en la teva ment s'anul·len.

Tu, ésser meravellós
que estimava el meu cor,
tu, l'èsser que vaig buscar
fins l'últim dia de sol.

Tu, a qui estim, tu,
però a qui jo no vull.

II. CEC

Ho notes en la meva veu,
potser perquè avui
m'he pentinat diferent.
Saps que sóc una dama clàssica,
amb grosses trenes i cua bàsica.

A vegades et miro, sentint que sagues per dins.
Però els teus ulls no guarden el secret,
me'l comuniquen, me'l confessen, com un tret.
Aquest dolor davant del qual a poc a poc vas morint,
aquest somriure que a poc a poc et va delatant
aquest gest que, contínuament, em va perseguint.

Tu, rei de l'entremaliadura,
del riure,
de la lluna.

Tu, que amb aquest ànima
podries enamorar a la més bella musa,
però et conformes amb una sirena
aquell miratge que només t'usa.

Cec, cec per amor,
cec en rigor.
cec de cor.

III. SOMRIURE TRIST

Somriure trist, frustració llunyana;
un somni tacat, l'ànima afuetajada.

Tu, que entre roses i molta espina
has criat una noïa divina.

Tú, que amb plors i lluites
flueixes en aquesta vida.

No vull un somni pròpi, vull el teu.

No vull un comiat fàcil, vull el teu.

Plorar no em farà mal, no si és per tu.

Cridar mai importarà, si és per tu.

Uns dents groguenques, llavis secs,
la teva mirada compassiva,

la teva història, tràgica, perduda;
i uns ulls tristos, i un somriure fals.

Aquell somriure teu és el que em va
matant.

Poc a poc, tot dolent.

Poc a poc, sincerament,

ni ets tan de bo

ni tens tant de dolent.

IV. FOC I GEL

T'he escrit més de mil cartes d'amor,
de les quals mai tindràs consciència.
T'he plorat set setmanes en dolor,
de les quals totes són per la teva puta incongruència.

Tu, roí, dolorós, tan tòxic
que em mataves lent.
Tu, amistós, tan dolç,
que em feies plorar com mar endins.

Mai he desitjat a ningú tant.
Mai he besat a ningú tant.

Tu pell, encesa en excés.
La meva, apagada en la letargia del somni.
Tu, furibund, purament foc.
Jo, destrossada, i purament gel.

Arrossegant-te vas demanar
clemència davant la meva sinceritat,
ximple havia de ser i serà...
Et vaig donar centenars d'oportunitats,
les vas destrossar,
i al final em vas matar.

V. VERITAT

A vegades entre sang puc pensar,
mirant aquell passat que estimaria oblidar.

... Detesto, et detesto sense motiu.

No ets tu, és el meu "jo", poc compassiu.

Exigeix-me més.

Rebenta'm més.

Et prometo resistir mentre el meu cos es tiba,
vull ser jo mateixa,
desitjo volar en llibertat.

Dir-te que tinc encara il·lusió per la vida
seria mentir-te amb crueltat.

Mata'm, no tinc res a comptar,
mata'm, no hi ha res més.

Un dia la meva ànima et veurà, preocupada de més,
rient-te de més.

Un dia seré feliç, si és que existeix la felicitat.

Un dia moriré, sense explicar-te res més.

VI. RIURÉ

Riuré fins que el cap m'esclati,
fins que les llàgrimes brollin,
fins que l'estómac se m'encongeixi...

Riuré per aquells petons fugaços,
aquestes bromes d'idiotes,
aquelles paraules tan ximples...

Riuré perquè sóc l'única cosa que em queda,
perquè estic sola fins que
me n'adoni, en cas contrari.

Et miraré amb un somriure, forçada.
Et diré dolces mentida, forçada.

No hi ha res més trist que veure't plorar,
no hi ha res més trist que veure'm plorar.

Tranquil·la, no t'apesaris,
mai ha valgut la pena.

Això cau a trossos,
però seguim la cinquena esmena.

VII. GIRA-SOL

Abraça'm amb els teus aspres braços,
besa'm en la galta i no en els llavis.
Panteixa mentre corres per a veure'm,
panteixa sobre els meus llavis en tenir-me.

Entre frecs de nas i carícies al cap,
entre paraules d'amor i escrits amb gran certesa.

Mira'm com si em veiessis,
parla'm com si volguessis.

Besa'm, abans que sigui jo la que ho faci,
besa'm, abans que sigui jo la que ho foti.

Respira sobre els meus llavis,
abraça els meus malucs.
Però per res del món
incompleixis aquella promesa.

Si tant em vas voler...,
per què ara m'oblides?

Si tant em vas apreciar...,
per què collons et dissipes?

VIII. SINCERITAT

Si et sóc sincera t'esmento,
només observo, no em penedeixo.

Si t'esmento és perquè vull,
perquè no confio,
perquè t'anhelo.

Si et sóc sincera et fereixo,
i després seré la dolenta per una veritat que vull,
t'aferres com una paparra,
m'asfixies de manera insensata.

M'hauria encantat dir-te
que et quedessis una mica més,
però la teva olor d'herba
em fa voler vomitar.

Si et sóc sincera t'esmento,
ja no et sento,
ja no t'esmento.

Si et sóc sincera et ploro.
Perquè et vull,
perquè t'enyoro
perquè m'anul.

LES TRES MÀRIES I UN MIRALL

Puc mirar-me
i pensaré centenars de coses,
però al final només són paraules
reflectides en mi mateixa.
Si em miro no em veig,
si em penso, no em sent.

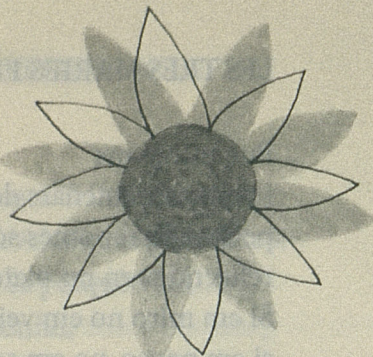
No sóc la mateixa avui que ahir,
per això el mirall no diu cap mentida.
Veig a la petita, que no entén el món
però entén a les persones.

Veig a la mitjana, contrastada
amb els dubtes, decisions, i traumes.
Veig a la major, que encara ha de florir,
indecisa, una mica incauta, però intentant mantenir
la seva fortalesa.

Em miro en retrospectiva, em noto.
Ara puc ser, viure i ser;
en aquest instant sóc,
en aquest instant penso,
en aquest instant somric.

Per un moment m'oblido,
m'oblido del futur aterridor,
de les preocupacions terrenals,
de les coses primordials.

En aquest moment respir,
em penso,
et penso, i, per última vegada en la nit:
Somric davant els meus records.

Gira-sol

Abraça'm amb els teus aspres braços,
besa'm en la galta i no en els llavis.
Panteixa mentre corres per a veure'm,
panteixa sobre els meus llavis en tenir-me.

Entre frecs de nas i carícies al cap,
entre paraules d'amor i escrits amb gran certesa.

Mira'm com si em veiessis,
parla'm com si volguessis.

Besa'm, abans que sigui jo la que ho faci,
besa'm abans que sigui jo la que ho foti.

Respira sobre els meus llavis,
abraça els meus malucs.
Però perdes del món incompleixis aquella promesa.

Si tant em vas voler...,
per què ara m'oblides?

Si tant em vas apreciar...,
per què collons et dissipes?

Anaïs Faner

De petita tenia una llei per espantar els monstres del meu llençol: les rondalles menorquines. Eren el meu bàlsam nocturn, el peluix per adormir-me com un tronc i convertir-me en objecte volador. La seva llum zenital empomava la finestra de l'habitació i em transportava a una selva sense selva.

M'adono ara —ho intuïa, eh— que a la gran ciutat els versos no sempre se m'apareixen a la punta dels dits i això m'obliga a posar-me música inspiradora amb els auriculars, o inclús, a col·locar-me un llibre a la butxaca per si m'agafa la son de camí cap al no-res. De vegades, m'obsessiono com qui busca bolets enmig del camp (encara que el meu camp no és el d'una superfície coberta d'oliveres i d'ullastrars, sinó el de la poesia). De tant en tant, m'agrada encapsular versos, treure la poesia que porto a dins, esprémer el suc de les paraules que en veu alta no són capaç de dir. També m'agrada dissenyar paràgrafs, donar un sentit a les lletres, a la pintura de la veu. Posar tots els meus esforços en escoltar la veu interior —llegir-me—, per després plasmar-ho de la forma més honesta possible al full en blanc.

Diuen que un poema és una còpia d'una còpia d'una còpia de no sabem qui. Diuen que els poetes no busquen la paraula: és la paraula qui els troba a ells. La paraula torna cap a ells, tornant a dir que es quedarà, però després torna a marxar, tornant a dir que ja no es vol quedar més temps aquí. Diuen que ser poeta és escriure records sobre paper mullat per no llegir-los mai més. Jo dic que no escrivim per demostrar el que sabem del món (que és ben poc), sinó per allò que no sabem de nosaltres mateixos. Jo dic que hi ha infinites maneres i mareas d'escriure, com per exemple, escriure gota a gota i des de la distància. I conte contat, conte acabat. O no deia així la rondalla?

COREOGRAFIES LITERÀRIES

Sóc el vers novell
que ara es tira de cap pel trampolí
i cau de panxa
sense fiבלades.
Ja en remull i covant suor,
la sorra em fa l'ullet
i m'asfixia de lluny.
Les coreografies literàries
estan la mar de bé,
però tenen algunes mancances:
el txapopote s'estén
—il·legalment— per tot.
La plaga petroliera no se'n va;
s'hi troba bé
deixant seqüeles negres al seu pas.
Cada lletra escarpada
és una nacra en risc d'extinció,
una taca de quitrà sec.
Les paraules són un tauler d'escacs nàutic,
una ona quadrada,
com l'illa de Ré a l'Atlàntic
en apnea constant.

ALMÍVAR AMB FLORIDURA

Els meus ulls són dos truans;
durant una bona estona miren,
de fit a fit,
i com si no reconeguessin
el meu cos desvergonyit.
A l'uníson,
els rínxols em centellegen
per l'excés d'oli hidratant
i la comissura dels llavis
somriu diabòlicament.
El traç fet a mà imita
un bodegó amb fruites de vellut;
préssecs oberts en dos
i una polpa espremuda amb cucs.
En mode síncron,
els punys engalzen mosques,
el llobríngol s'encongeix
per la respiració hipopressiva
i els malucs amples s'envernissen
d'almívar amb floridura.
Pare, la teva nina de porcellana
ja no mossega regalèssies;
ara és un porc senglar
sense granja.

AUTOBIOGRAFIA

Inquietuds asfixiants. Ansietats emmordassades. Remors d'una selva sense selva. Un rètol lluminós de neó. Desfics coents entre passatgers miscel·lanis i fantasmagòrics d'un tramvia. Passos feréstecs, extraviats. Trepitjades descompasades, arrítmiques, matemàtiques. Una multitud que s'amassa entorn els botons il·luminats de les portes d'entrada (o de sortida, segons com es miri). I jo, que tant em queixo d'aquesta humanitat humida, també acompanyo el ramat mentre empomo la porta elèctrica i escolto —amb els auriculars autistes— una cançó vella que mai no envelleix: tartamudejo una relíquia amnèsica. Al cap i a la fi, tots compartim el mateix termòmetre, en diferents graus d'intensitat anticlimàtica amb els del seient reservat: suor, pudor, buidor i bullor hipercalòrica entre vagons reblerts de vegetació nasal. Aguanto una parada més —de rosec, amb frecs i esbufecs— i marxo a cremadent, tornant a dir-te que no em vull quedar més temps aquí. Però tornaré, tornant a dir-te que no em vull quedar més temps allà.

FEMS RECICLATS

Un fil de veu esquinçada
m'estarrufa els pèls del clatell,
els cabells estesos al sol.
Les quimeres em desesperen
i les imatges eidètiques
no són més que barreges
de fems reciclats.
Els animals nocturns
són les ones de calor,
l'efecte refractant
d'aigua bruta de carretera asfaltada.
Oblido els noms propis
i recordo les fesomies portuguesas,
les matèries orgàniques.
No enyoro les vinyetes de platges
o els horitzons de safrà blavís,
sinó el seu record desfigurat i lliscadís.

CROISSANT RESSEC

Un formigueig als peus
és una premonició:
Tindrà lloc l'equinocci de primavera,
aliè a la resta de nosaltres.
Ens crupirem les flors,
o la melassa dels cereals,
com ho fem amb el croissant ressec d'ahir.
Serem la mar de simpàtics
perquè la sang s'alterarà
i ja no voldrem ser discrets.
El fèretre hivernal
serà un cubell de dues bolles,
una bombolla de sabó,
una esqueixada de bacallà,
un batut de clorofil·la
i un còctel amb gel picat.
I a prendre pel sac tot el demés!

PERIPÈCIES DE TARDOR

Udolen les fulles condensades. Fugen els llops i un feix d'orquídies emprèn la dansa. Es perden entre boixos i catifes de flors les frases que volia escriure. Tasto l'elegància aliena i llepo tot el seu cuir, per tornar-me encara més bèstia, per arrapar els nenúfars d'algú, encara que sé que sóc humana, sigil·losa, feta de lletres traïdores i, alhora, legals. Potser sempre tardo a arribar; potser sempre tardo a partir. Però avui he fugit de les tardes i ara persegueixo les tardors. Sí, mai no s'acaben les peripècies d'una tardor terrosa, d'argila seca, de regust d'eucaliptus, de graons d'un sol edulcorat, encara incansable.

DE L'ESTRÈS ESCLARISSAT

Encara no sóc l'orquídia
d'arrels fortes;
sóc una remugadora experta,
un nadó subornable,
mogut per rampells.
Sóc una cara afuada,
assedegada de bitllets de cent.
M'ensenyen a desentrellar guardioles,
encastar post-its a la paret,
llimar frases
amb rosa mosqueta
i polir-les amb acetona.
De l'estrès esclarissat
—entre edificis que tallen brises—
m'arranco pells mortes
i em mossego els horitzons curts de la mà:
lúnules i més lúnules incansables.
Ni el poema no és un esmalt permanent
ni el mar no ho cura tot.

DÈRIES

Diria que puc.

Ho diria.

Però la liana m'escanya,

la pedregada em capola la veu,

l'embruta de rovina congelada.

Diria que no puc.

Ho diria.

Però parlo de baf en baf,

amb els llavis desèrtics i ressentits,

untats de brisa irreverent.

Diria que mai més no podré.

No ho callaria.

Però la tramuntanada

em fa fremir els punys golafres

de butxaques de llana.

Diria que mai no he pogut,

però ja m'ho he tret de sobre,

escopint baves de caragol,

amollant rosegalls enlaire.

Ja no hi ha dèries.

SÓC LA QUE HA DEIXAT DE SER

Un hàlit de salobre
i un vers que em torna a casa.
-Qui em presta la sal que em falta?
Penso en veu alta,
fil per randa,
sense deixar espai
als silencis fats.
Visc isolada
-com l'obagor d'una turista permanent,
l'opacitat d'una estrangera coneguda,
les ombres d'un exotisme definit-
per poder viure amb algú més
i resoldre greuges
no resolts.
Visc dins d'una fuga,
però no sé com fugir
dels ritmes cel·lulítics,
dels herpes inquietats.
Sóc la que ha deixat de ser.

ARTELLS

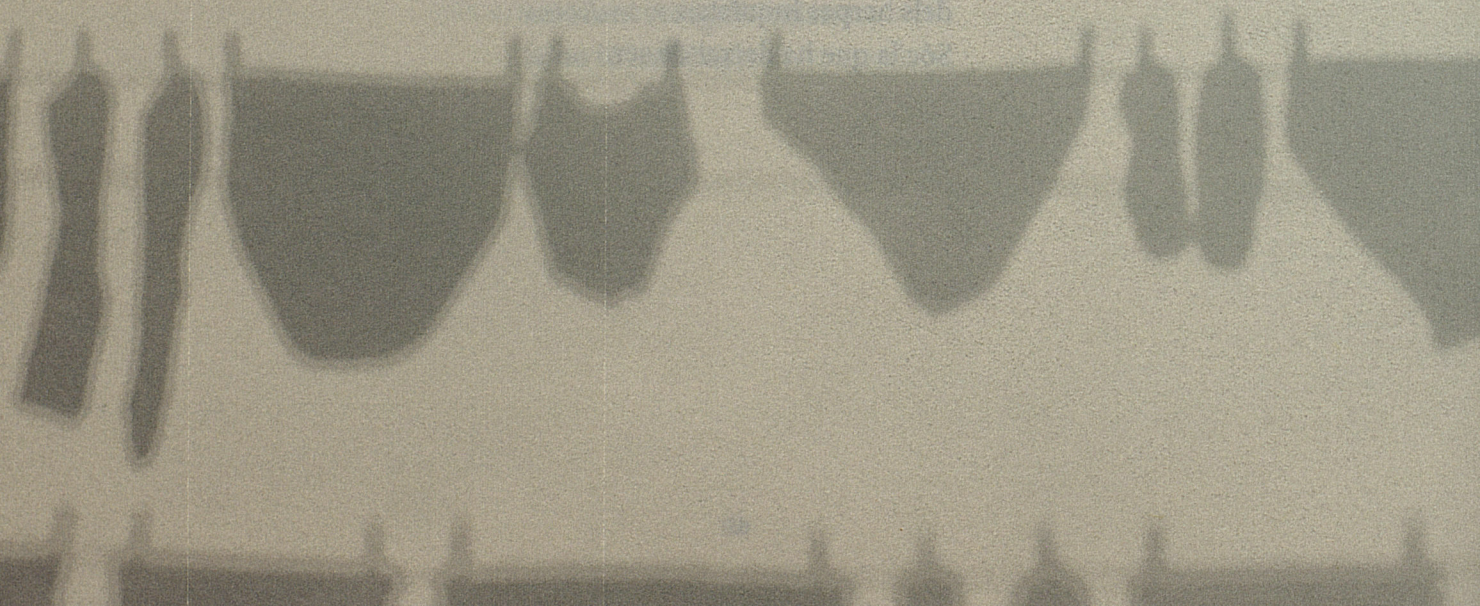
UN CLAVER D'AVARCA NATURAL.

UNA TERRASSA ESCALFADA.

I UN GELAT DE MENTA

— DE DENTRÍFIC —

QUE ES FON ALS ARTELLS DE LA MÀ.

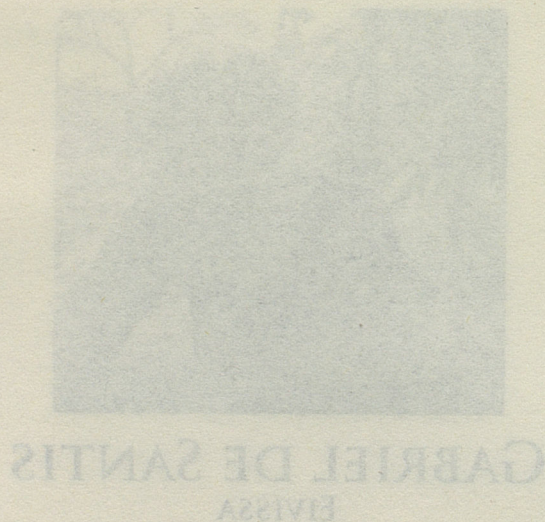
GABRIEL DE SANTIS

EIVISSA

Gabriel De Santis
Vaig néixer el 25 de juliol de 1929 a Angera (Itàlia) amb el nom de Gabriel i el cognom del meu pare (De Santis). Amb tot just un mes de vida em van traslladar a Eivissa, on vaig ser criat fins als 18 anys. Després vaig començar els meus estudis universitaris a Barcelona, on actualment curso el grau d'Estudis Literaris de la UB.

El meu primer poema el vaig escriure als 7 anys a l'escola, inspirat en una ferida al genoll que em molestava molt, amb el qual vaig guanyar el concurs de Poesia Puig de Misa en la categoria infantil. Als 17 anys vaig decidir estudiar literatura a la universitat i escriure més seriosament i amb continuïtat. Aquell any vaig guanyar el segon premi del XX concurs de Poesia Puig de Misa en la categoria B2 i vaig participar en dos recitals; vaig ser invitat per en Julià Herrerans al XXV Recital de Poesia Lluna de Plata i al IV Recital de Halkia Eivissa que organitzava la Nora Albert. Des d'aleshores he continuat escrivint ben sovint —i penso seguir fent-ho.

Sense que calgui afegir-hi res més, m'acompanyo amb una abraçada i la alegria de poder participar en aquesta publicació en homenatge a Miquel Martí.

AUTOBIOGRAFIA

Gabriel De Santis

Vaig nèixer el 25 de juliol de 1999 a Angera (Itàlia) amb el nom de Gabriel i el cognom del meu pare (De Santis). Amb tot just un mes de vida em van traslladar a Eivissa, on vaig ser criat fins als 18 anys. Després vaig començar els meus estudis universitaris a Barcelona, on actualment curso el grau d'Estudis Literaris de la UB.

El meu primer poema el vaig escriure als 7 anys a l'escola, inspirat en una ferida al genoll que em molestava molt, amb el qual vaig guanyar el concurs de Poesia Puig de Missa en la categoria infantil. Als 17 anys vaig decidir estudiar literatura a la universitat i escriure més seriosament i amb continuïtat. Aquell any vaig guanyar el segon premi del XX concurs de Poesia Puig de Missa en la categoria B2 i vaig participar en dos recitals; vaig ser invitat per en Julio Herranz al XXV Recital de Poesia Lluna de Plata i al IV Recital de Haikús Eivins que organitzava la Nora Albert. Des d'aleshores he continuat escrivint ben sovint —i penso seguir fent-ho.

Sense que calgui afegir-hi res més, m'acomio amb una abraçada i la alegria de poder participar en aquesta publicació en homenatge a Manel Marí.

Cómo escribir poemas:

Deja de escribir poemas

Piensa qué tipo de máquina te gusta

Pensar en los movimientos de la máquina

¿Cambiarías algo de la máquina?

Escribe palabras siguiendo el movimiento escogido

Consigue que esa máquina deje de funcionar funcionar

No escribas un poema

Actividad perezosa
apestar las palabras con guantes
pensando enarbolar cuadros sonoros
límites no evaporados
sino lineales
rectangulares
siameses
confitura de plátano
plátano solo cáscara
cáscara solo cáscara
cáscara sin máscara
máscara solo máscara

AUTOBIOGRAFIA

Las máquinas rotando
hacia la derecha
hacia la izquierda
y viceversa
y viceversa
las máquinas rectangulares
rodando como
soles como
cartuchos de tinta
en la impresora
todo rodando
pero
plátanos
plátanos-hojalata
plátanos de hierba se mecen
dentro hacen
funcionamientos delicados
delicada fuerza
del plátano girando
en las máquinas rotantes

Cae una ficha
sobre otra ficha
que hace caer otra
ficha entre
dos fichas que caen
sobre un cepillo
que acaricia
la cáscara de plátano
plátano desaparecido en un simio
que cae por el balcón
mientras la cáscara
sigue siendo masajeada

Se forma una nube
que hace caer agua
agua cayendo sobre
una laguna estanca
que se desborda
agua estancada en rededor
sol evaporador
forma otra nube
de la que caen pastillas
con sabor a plátano
y viceversa

Dedos aporreando el teclado
como un tejado receptor
de gotas lluviosas
para producir unas hormigas
que escapan del ordenador
y se cuelan en el extractor
de un plátano humeante

Aclaración

Se podría pensar que el plátano
es un símbolo
p. ej. sexual
p. ej. militar
de ser así sería el plátano cualquiera
pero el plátano no es sino
un equipo de música
o más bien, un equipo de natación sincronizada
incluso un guardián
o, estirando todavía más
(algunos simbolistas no pensarán en un hilo
sino en el hilo)
un símbolo
pero no un símbolo (B en lugar de A)
sino un símbolo símbolo

Movimiento rotatorio
para un movimiento lineal
para un movimiento lineal
movimiento rotatorio

m

p

p

m

movimiento rotatorio
para un movimiento lineal
para un movimiento lineal
movimiento rotatorio

Ceci n'est pas un vélo
esto es un holograma de cuerdas

Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema
Aquí falta un poema

Cómo escribir no poemas:

Deja de no escribir poemas

Piensa qué tipo de máquina te gusta

Pensar en los movimientos de la máquina

¿Cambiarías algo de la máquina?

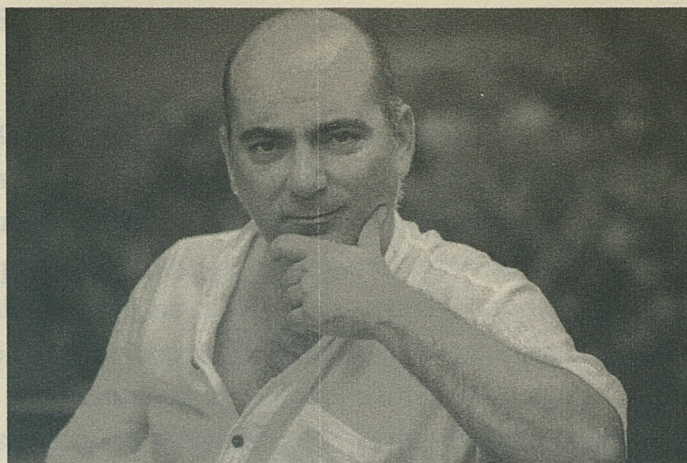
Escribe palabras siguiendo el movimiento escogido

Consigue que esa máquina deje de funcionar funcionar

Comienza a escribir un poema

ZUT

Dedos aporreando el teclado
como un tejado receptor
de gotas lluviosas
para producir unas hormigas
que escapan del ordenador
y se vuelan en el extractor
de un plátano humeante

©Miguel Lorenzo

16È SOLSTICI D'ESTIU 2020

HOMENATGE A MANEL MARÍ

Josep Lluís Aguiló Nora Albert Sebastià Alzamora Maria Josep Escrivà

Laia Malo Pere Joan Martorell Begonya Pozo Carles Rebassa

EL VI ROBAT DE MANEL MARÍ

Vaig conèixer Manel Marí a l'acte de lliurament del Premi Mallorca de poesia que acabava de guanyar l'any 2005. L'acte, que es celebrava a la sala de plens del Consell de Mallorca, va ser seguit per un vernissatge institucional d'aquells d'abans de l'última crisi econòmica. Un d'aquells que en acabar, havien sobrat canapès suficients com per a alimentar un poble petit durant un període de fam no gaire llarg. En acabar, Manel es dirigí a la taula on hi havia les begudes per *alliberar* dues botelles de vi negre de qualitat que acabaren a la bossa que duia penjada no fos cosa que no trobessin consumidor i fossin víctimes de malbaratament alimentari. A continuació, amb d'altres amics seus, que jo també acabava de conèixer i amb les botelles dringant al senalló, ens dirigírem a la terrassa d'un bar proper per continuar la celebració així com acostumava a celebrar Manel les coses: fumant, bevent i parlant amb els amics amb un entusiasme portentós que brollava d'una ment com la seva, privilegiada i en un permanent estat d'ebullició creativa.

Sempre he cregut que tant l'amistat com l'amor neixen de l'admiració, així que em va ser molt fàcil convertir-me en amic de Manel. Havia llegit la seva obra amb anterioritat i sabia que em trobaria davant d'un poeta rigorós amb l'ús de la mètrica i del lèxic i que, a més tenia el do de posar a cada poema allò que alguns amics escriptors diem, entre bromes i veritats, *àngel*. Aquest *àngel*, encarnació de tot el que és la poesia de veritat i que només els millors poetes saben amagar entre les línies del poema, era i és present en tota i cada una de les obres de Manel Marí.

El que no m'esperava era que em trobaria amb un poeta amb una personalitat tan brillant i carismàtica com la d'una estrella de rock.

Manel era una estrella, un poeta que brillava per la seva obra, per la seva manera de veure la vida i per la seva capacitat de transmetre alegria. Per això, puc dir que no em va quedar més remei que convertir-me en amic seu. Des d'aquella nit de 2005 hi ha hagut moltes més nits i molts més dies. Manel era un dels primers lectors dels esborranys dels meus llibres i, afortunadament, el seu crític més ferotge. Gràcies als consells i suggeriments de Manel, tal vegada algun dels poemes dels llibres que he publicat puguin contenir aquest àngel indomable que és la vertadera poesia.

Amb Manel Marí també vaig aprendre a dir un poema en públic. La seva capacitat de recitar els seus poemes era digna del millor actor. La seva veu, tan profunda, que ell deia que necessitava lubricar amb vi negre per assegurar que no s'encallés, dotava a cada poema que deia de la capacitat d'arribar directament i amb força als que l'escoltàvem. Sempre que m'han demanat que digui un poema meu en veu alta m'he demanat "això com ho diria Manel Marí?" i bé he provat d'imitar el que d'ell era inimitable.

Plegats hem escrit algun poema, hem tancat bars i, seguidament, n'hem obert, hem anat a dir els nostres poemes a llocs tan pelegrins com Tessalònica, hem vist néixer i créixer els nostres fills i filles, hem publicat un llibre junts, ens hem presentat llibres al públic, ens hem escrit articles d'elogi mutu, hem conviscut i ens hem estimat tant que ell, que tenia poques manies, quan em veia, tal com quan veia Sebastià Alzamora o Pere Joan Martorell, el primer que em deia, després de fer-me dues besades era: com estàs, germà?

Aquella nit que el vaig conèixer i ens bevérem fins a la darrera gota del vi que havia robat al Consell de Mallorca no hauria pensat mai que el dia que estaríem junts per últim cop sobre un escenari, seria al d'un tanatori amb ell a la vora dins un taüt cobert per la bandera d'Eivissa i coronat amb un dels capells que tant li agradava dur.

Tant de bo li hagués pogut posar a l'equipatge del seu últim viatge una botella de vi robat, negre i de qualitat perquè pogués, per sempre, lubricar la seva veu profunda i inoblidable que ara ens parla des del nostres records i des de cada poema dels que va escriure.

Josep Lluís Aguiló

AIGUALLUMS

(Recordant Manel Marí a Punta Galera)

Un fil impalpable destil·la el nèctar
dels mots encara no dits, els cosits
a l'abrusat aiguat de l'experiència,
i al subterfugi d'un ignot bosc
on vibren subtils plecs de fulles seques.
I posaràs mots al batec del vent,
i als amagats cels dins les parpelles,
a la sorra que assaona la passa
i, benvolent, endevina el rumb.
I posaràs paraules subversives,
—per silencis—, en l'encès silenci, mots
fins d'empremtes ardides i ardents,
paraules esqueixades de veus tristes
que evoquen l'amic qui, morint urgent
—cimal en terra—, ha aixecat el vol
i s'allotja en l'alè de tantes pàgines
d'estremida mirada infinita.
En el vívid i fulgurant capvespre
una vibrant torxa de llum fidel
s'afonava ullpresa a Punta Galera.
Però ara, entre lletra i lletra,
entre retxa i retxa, un desconcertant
foscam de tristesa jeu dins la nit.
(un desconcertant foscam de tristesa jeu dins la nit)

Nora Albert

22.2.18

INSCRIPCIÓ DAMUNT UNA PEDRA

al meu germà, Manel Marí

Ser per desaparèixer: així ho fan
els animals, els vegetals,
les constel·lacions, i no diguem
els artefactes construïts per l'home.
Tots són, i mentre són, són bons i brillen.
Caldria sols que cada u refulgis
en silenci, per tal de no entorpir
el ser dels altres.

Sigues, doncs,
i llueix, però sense escàndol ni renou.
Millor dedica el temps de ser
a preparar una bona jeia, que,
en arribar el moment, t'hi puguis arraulir i
desaparèixer.

I això és tot, i res.
La mar, la terra, el cosmos, tot
desapareixerà. Tan sols tenim
paraula escrita de fa uns tres mil anys,
però també tota aquesta escriptura
desapareixerà sense deixar
rastre. Res tan fútil com perdurar,
quan el temps, amo de tot, no existeix
o almenys no l'ha vist mai ningú. Com Déu.

Tant si vas com si tornes, viatger,
no te n'oblidis:
ser per desaparèixer, això és tot i res.

Sebastià Alzamora

DES DEL DESHÀBITAT

“ja no me’n queden pas, d’absències”

Manel Marí

Per a Eva Llorenç Celades

Soc

allò que callo.

Memòria insatisfeta que ja no

troba el bes dels bàlsams i no obstant

persisteix a cercar-lo com qui planta

cara a la mort.

Viure és sempre desmentir el deshàbitat.

Temptar els mots com qui tempta les pells.

I per a què, si no diuen els mots

l’olor de farigola?

A penes soc

allò que callo en dir-t’ho.

De mi a tu:

silenci transhumant.

No la paraula:

és el silenci que genera espais.

Un aquí nou

on el silenci meu sabrà trobar

el teu silenci. I des d’on, potser,

caldrà provar

de rediure.

Maria Josep Escrivà

RELIGIÓ AMB JOTA

a Manel Marí

Lliurat al ball dels astres, taló punta i giravoltes entre estels.
Ets al carrer
[quan el carrer crida festa, amor clandestí, barricades].
Ressones de nit, dins les ampolles
[quan n'hi queda prou, de desig, com per no apurar-les del tot].
No mor la llum dels rajos fluorescents, d'una fal·lera gitana, que disparaven els teus ulls.
No calla la cobla de les paraules rumiades, anisades, que trallaves sol sortint.
Lliure en la universal dansa, saltes botes capitombes temps a través.

Laia Malo

Maig del 2020

CONSIGNA 1

a Manel Marí, llei de vida

Molsa i silenci, a la trinxera.

Aquesta quietud de la nit en rauxa,

el nervi a l'espill del got

que branda l'avidesa del reclam.

Marbre fred, dins el pit,

aquest fum del cos sense treva.

Fins aquí dalt arriba l'erm

del salnitre als espigons,

sang de l'espina feta evangeli.

Temps d'un atzar que foragita

l'enderroc per ser fuet,

enterca llum de la desfeta.

Som aquí per cobejar

aquest exili que ja fermenta.

Clam i desig, en la revolta.

Pere Joan Martorell

Hegonya Pozo

CONSIGNA 2

Nafra i frontera, com un esqueix.

A frec de pell tota la pols

que cova encara dins cada copa,

aquest raïm de vells sarments.

Ara ens cal deshabitar

verb i paraula i prec,

i esmolar el tacte rovellat

de tantes albes a la fuga,

aquest somni de ser-hi sempre.

Ens cal també trinxar banderes,

cercar nous deus sense doctrines,

xuclar el verí per renéixer.

Clos i miratge, obrint la vall.

Aquest deler de dir el teu nom

i cremar el dol que ara supura.

Pere Joan Martorell

TEMPS DE CORS INCENDIATS

a Manel Marí, sempre

De vegades separar temps i espai
es converteix en un ritual de supervivència;
com fumar un cigarret a la porta de Ca Revolta o escoltar
encara com una al·lucinació
aquella veu profunda i potent que ens convidava
sempre a endinsar-nos, iniciàtics dels dijous,
al plaer immemorial del vi i la paraula.
I així, entre glop i glop, entre vers i vers,
aprenguérem a estimar-nos i a sostenir-nos
desafiant cada nit la vida amb poesies crues i generoses,
com si nosaltres no haguérem mai d'abandonar el recinte sagrat,
com si les portes del temple dels deus mai no es tancaren,
com si nosaltres, fills de l'udol, fórem maleïdament eterns.

Aquest poema ha estat publicat al llibre *Excavant la llum*, publicat a gener de 2020 per l'editorial Tigres de Papel, en format bilingüe català/espanyol. És el poema que tanca la secció central del recull, "D'òxid i ossos", dedicada a un dels leitmotiv recurrents de la (meua) poesia: la necessitat de fer, de l'escriptura, memòria. Com deia Roberto Vecchioni a la seua inoblidable cançó *Mi manchi*: "*gli anni sono solo dei momenti*". I així és. La vida, els anys, són només alguns moments. Aquest poema en recorda un (en realitat, en són molts) on Manu sempre hi era amb nosaltres: on Manu sempre hi és amb nosaltres.

Begonya Pozo

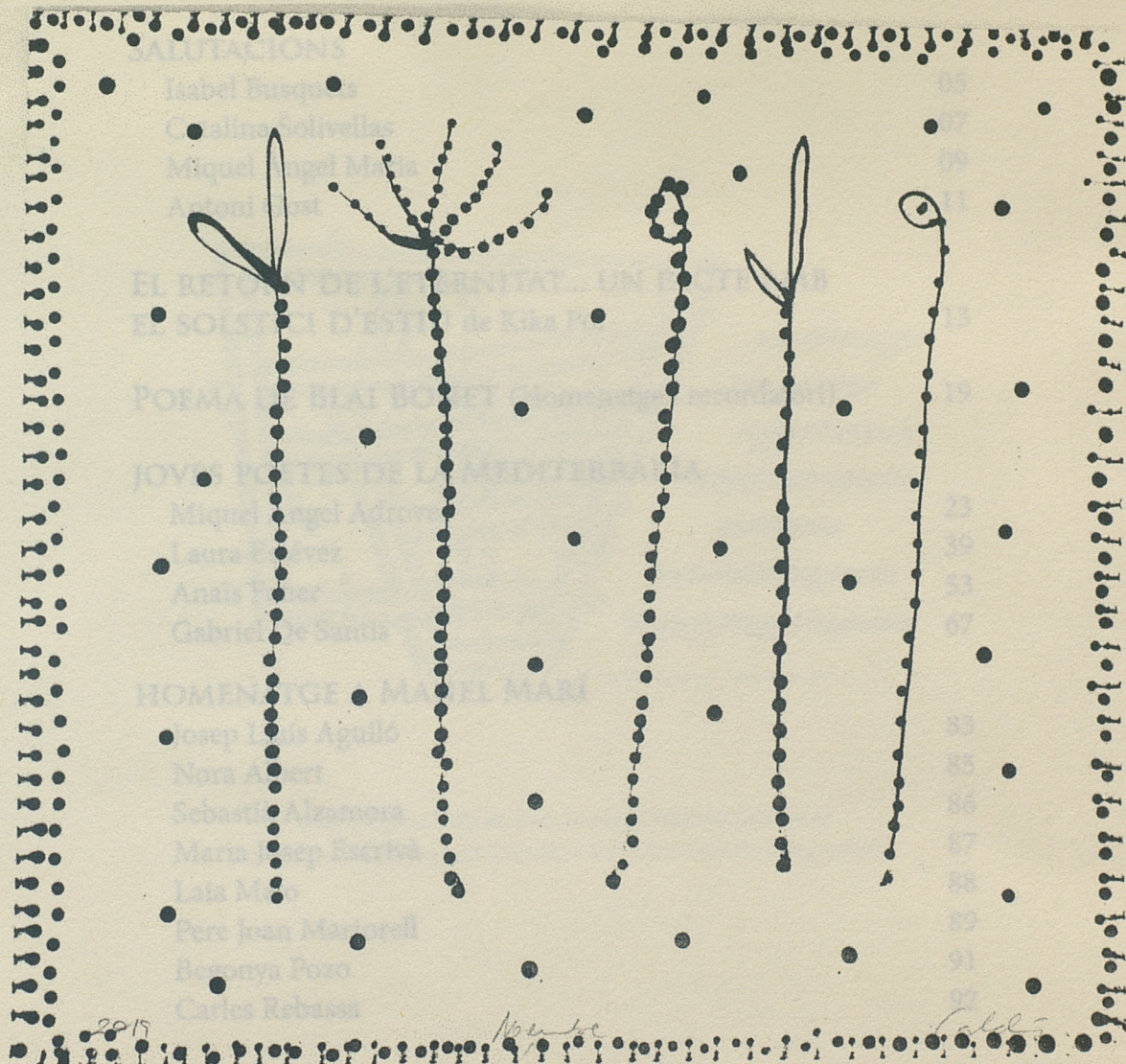
PLATGES DE COMTE

Tu tens la veu que ens dóna la paraula
perquè has cercat el mot entre els racons.
M'és món, el món: el teu, el meu, dos mons
que no han niat dins cap taller o cap aula.
Dir la paraula amic fa més paraula
que un tou d'assaigs, que trenta-mil guardons,
car tu en fas vida, estimes, i el mot fons,
i en fas estiu i risc, vianda i taula.
Enguany, a Cala Comte, per l'arena
cercam conys de l'amor com qui fretura
del trau de la paraula, arrel impura.
La pedra que té el mot ens asserena,
i et fem l'amor pensant que, per ventura,
d'amor per tu ha plorat una sirena.

Carles Rebassa

OBRA PICTÒRICA DE FERRAN PIZA

81

SALUTACIONS

Isabel Busquets

85

Catalina Olivella

87

Miquel Angel Milla

89

Antoni Gual

91

EL RETORN DE L'ETERNITAT... UN POETA

EL SOLS... D'EST... de Kira

93

POEMA... BLAI BUIET

95

JOVES POETES DE LA MEDITERRANEA

Miquel Angel Adro

97

Laura...

99

Anas...

101

Gabriel de Sandis

103

HOMENAJE... MARCEL MARI

Josep...

105

Nora...

107

Sebastià Alzamora

109

Maria...

111

Lala...

113

Pere Joan...

115

Begonya Pozo

117

Carles Rebassa

119

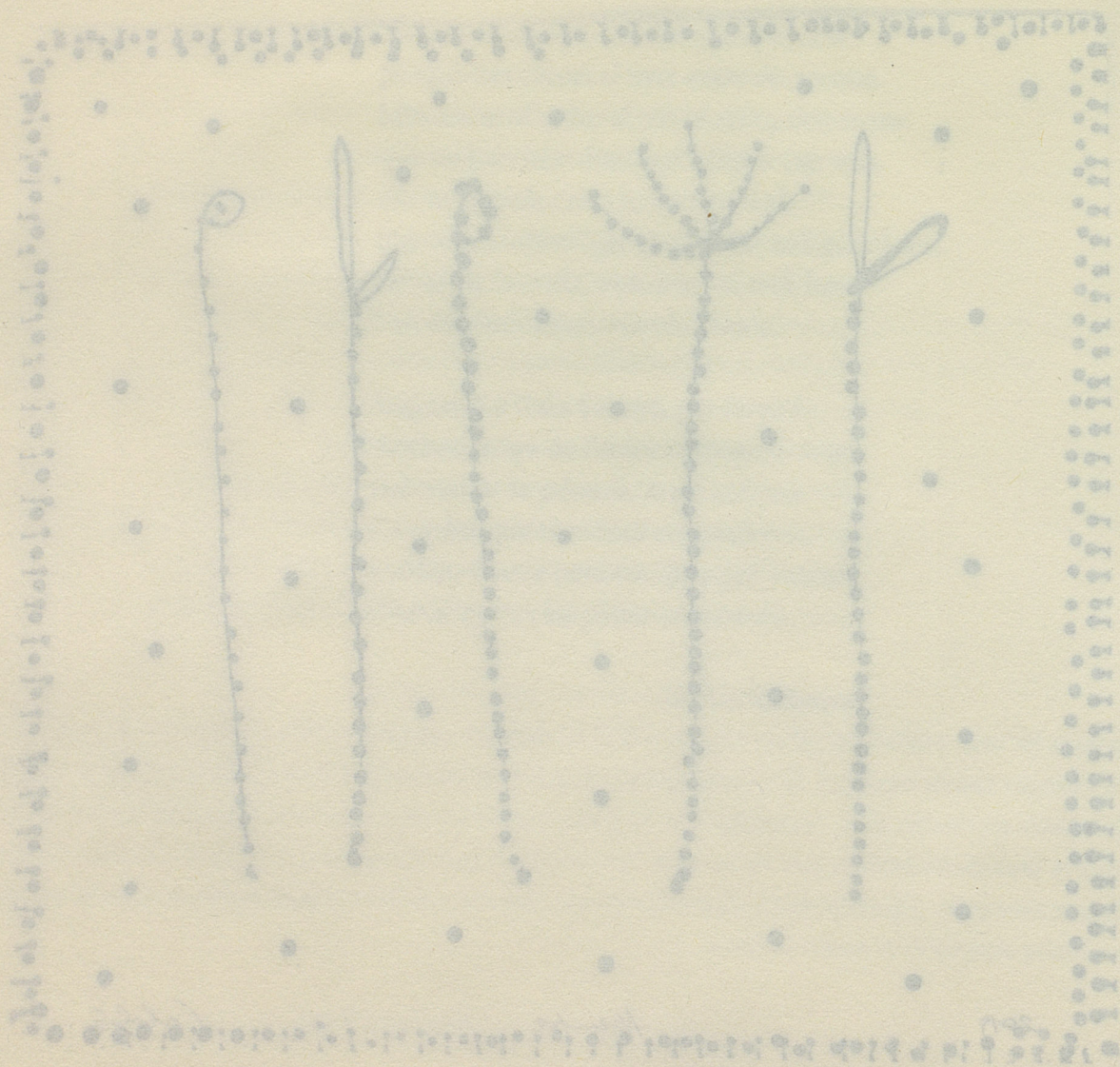
OBRA PICTÒRICA DE FELIP CALDES

95

EXLIBRIS: ÒPERA BUDA DE JOAN BROSA

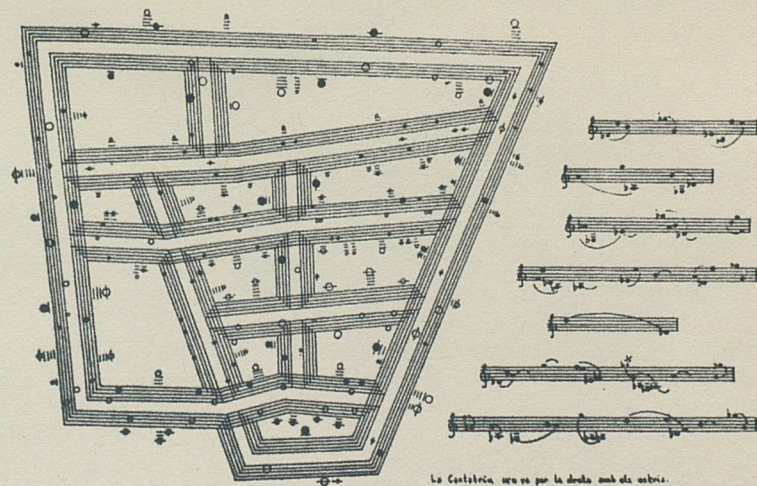
I MESTRES QUADRENY.

99

TAULA

OBRA PICTÒRICA DE FERRAN PIZÀ	01
SALUTACIONS	
Isabel Busquets	05
Catalina Solivellas	07
Miquel Àngel Maria	09
Antoni Gost	11
EL RETORN DE L'ETERNITAT... UN PACTE AMB EL SOLSTICI D'ESTIU de Kika Pol	
	13
POEMA DE BLAI BONET (Homenatge i recordatori)	19
JOVES POETES DE LA MEDITERRÀRIA	
Miquel Àngel Adrover	23
Laura Estévez	39
Anaïs Faner	53
Gabriel De Santis	67
HOMENATGE A MANEL MARÍ	
Josep Lluís Aguiló	83
Nora Albert	85
Sebastià Alzamora	86
Maria Josep Escrivà	87
Laia Malo	88
Pere Joan Martorell	89
Begonya Pozo	91
Carles Rebassa	92
OBRA PICTÒRICA DE FELIP CALDÉS	95
EXLIBRIS: ÒPERA BUFA DE JOAN BROSSA I MESTRES QUADRENY.	99

Tros d'Òpera bufa de Joan Brossa i Mestres Quadreny
 Imatge sortida del quart Encontre Internacional de compositors.

16e SOLSTICI D'ESTIU 2020

JOVES POETES
DE LA MEDITERRÀNIA

MIQUEL ÀNGEL ADROVER

LAURA ESTÉVEZ

ANAÏS FANER

GABRIEL DE SANTIS

HOMENATGE A MANEL MARÍ

